

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเกษตรกรรมที่กำลังมีการพัฒนาไปสู่สังคมอุตสาหกรรม หรือสังคมกึ่งเกษตรกรรมกึ่งอุตสาหกรรม และการพัฒนาที่ผ่านมาก็เป็นที่พอใจของทั้งรัฐบาลและประชาชนโดยทั่วไป อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศได้ถูกนำมากล่าวอ้างอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างความหวังให้กับคนไทย ในขณะที่เดียวกันภาครัฐและองค์กรเอกชนก็ไม่ได้ที่จะละเลยต่อการพัฒนาท้องถิ่นชนบท แม้ว่าจะให้ความสำคัญเป็นลำดับรองลงมา โดยพยายามที่จะสร้างองค์กรชุมชนที่เข้มแข็งที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจตามแนวคิด “ประชาสังคม” ทั้งยังได้นำแนวพระราชดำริ “เศรษฐกิจพอเพียง” และ “เกษตรทฤษฎีใหม่” ไปปรับใช้ให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของชนบทไม่ว่าจะเป็นทางด้านภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม หรือ ทางด้านเศรษฐกิจชุมชน นอกจากนี้ ภาครัฐยังสนับสนุนสังคมชนบทด้วยการจัดสรรงบประมาณสำหรับจัดตั้งกองทุนหมู่บ้าน และการสนับสนุนภูมิปัญญาชาวบ้านตามนโยบายหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ทั้งนี้ ที่สุดก็คือ การกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นเพื่อให้คนท้องถิ่นได้บริหารพัฒนาท้องถิ่นที่สอดคล้องกับความต้องการของคนในท้องถิ่น

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแม้ว่าจะจะเป็นไปในทิศทางที่ดีและมีความเหมาะสม ตลอดจนได้รับการตอบรับจากประชาชนเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม ในอีกทางหนึ่งที่สำคัญก็คือการสร้างและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น โดยการปลูกฝังและการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการใช้ชีวิตในท้องถิ่นในฐานะของ “เกษตรกรรุ่นใหม่” ที่มีการศึกษาที่ดี มีความรู้ความสามารถ ทันสมัย มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความกระตือรือร้นต่อสังคม มีคุณธรรม และมีศีลธรรม ตามแบบอย่างและลักษณะที่ดีที่สืบทอดกันมาของคนในสังคมชนบท ซึ่งก็คือ เยาวชนอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป ที่มีความปรารถนาจะมีความมุ่งมั่นที่จะประกอบอาชีพด้านการเกษตรกรรม

มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร่ เฉลิมพระเกียรติ ได้รับการสนับสนุนงบประมาณเพื่อพัฒนาพื้นที่ จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2546 ซึ่งได้ทำการพัฒนาพื้นที่ทำการเกษตรจำนวน 15 ไร่ มีกิจกรรมการปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ โดยไม่ใช้สารเคมี มีการศึกษาทดลองใช้

จุลินทรีย์ท้องถิ่น (Indigenous Microorganisms) ในการทำปุ๋ยหมัก การเลี้ยงสุกรแบบธรรมชาติ (หมูหลุม) การกำจัดศัตรูพืชโดยชีววิธี ปัจจุบันได้ดำเนินการภายใต้การมีส่วนร่วมของนักวิชาการ นักศึกษา และเกษตรกร สามารถเป็นแหล่งฝึกงานภาคปฏิบัติสำหรับนักศึกษาได้ ซึ่งจะสามารถบูรณาการในการจัดฝึกอบรมสำหรับงานวิจัยได้

อย่างไรก็ตามการที่จะทำให้เยาวชนเห็นถึงความสำคัญและมีทัศนคติที่ต่ออาชีพ “เกษตรกรกรรม” ได้จะต้องมีการ “ฝึกอบรม” เพื่อปลูกฝังและการสร้าง “ทัศนคติที่ดี” ทั้งนี้ แนวทางในการฝึกอบรม และการสร้างหลักสูตรที่เหมาะสมนั้นถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สามารถบ่งชี้ถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการฝึกอบรม

ดังนั้น การวิจัยเพื่อหาความต้องการในการฝึกอบรมและหลักสูตรที่พวกเขาเหล่านั้นมีความต้องการ เห็นว่าเหมาะสมที่จะเรียนรู้ และสติปัญญา ตลอดจนความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย รวมไปถึงการนำข้อเสนอที่ได้รับจากกลุ่มเป้าหมายไปจัดทำหลักสูตรที่เหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของเยาวชนกลุ่มเป้าหมายจึงเป็นเรื่องที่สำคัญและควรจะได้รับ การสนับสนุน เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของการสร้างและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่จะเป็นกำลังสำคัญของสังคม และชุมชนท้องถิ่น ตลอดจนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการฝึกอบรมด้านเนื้อหาวิชาการเกษตรของเกษตรกรรุ่นใหม่ในพื้นที่จังหวัดแพร่
2. เพื่อศึกษาความต้องการรูปแบบในการจัดฝึกอบรมด้านการเกษตรของเกษตรกรรุ่นใหม่ในพื้นที่จังหวัดแพร่
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของเกษตรกรรุ่นใหม่ในพื้นที่จังหวัดแพร่ที่มีต่ออาชีพเกษตรกรกรรม
4. เพื่อจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรมที่เหมาะสมสำหรับการสร้างเกษตรกรรุ่นใหม่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เกษตรกรรุ่นใหม่ หมายถึง นักเรียนที่สนใจในอาชีพเกษตรกรกรรมและเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6

2. **เนื้อหาวิชาการเกษตร** หมายถึง ระบบการทำงานเกษตรในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ระบบเกษตรแบบยั่งยืน ระบบเกษตรอุตสาหกรรม

3. **รูปแบบในการจัดฝึกอบรม** หมายถึง ขั้นตอน วิธีการ ในการดำเนินการฝึกอบรม

4. **ความคิดเห็น** หมายถึง ความคิดของนักเรียนที่สนใจในอาชีพเกษตรกรรมและเรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6

5. **การพัฒนาชนบท** หมายถึง การสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่นในชนบท เพื่อยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนให้สูงขึ้น

6. **เศรษฐกิจพอเพียง** หมายถึง ปรัชญาชี้ถึงแนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปใน ทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผลรวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎีและนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

7. **เกษตรทฤษฎีใหม่** หมายถึง รูปแบบการทำงานเกษตรตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่เริ่มจากแนวพระราชดำริในด้าน การจัดการน้ำและที่ดินเพื่อการเกษตรให้เกษตรกรสามารถเลี้ยงตนเองได้ตามอัตภาพให้พอกินพอใช้ สามารถพึ่งตนเองได้ก่อน เป็นการสร้างพื้นฐานการเกษตรให้มั่นคงแล้วจึงสร้างความเจริญก้าวหน้าในระดับสูงขึ้นไปเป็นการพัฒนาที่มาจากภายใน (Development from within) โดยเริ่มจากครอบครัว ชุมชนในหมู่บ้านเข้มแข็งก่อนแล้วจึงค่อยออกมาสู่สังคมภายนอก ไม่ใช่การเอาความเจริญหรือบุคคลจากสังคมภายนอกเข้าไปหาชุมชนที่ยังไม่มีโอกาสได้เตรียมตนเอง

ขอบเขตของการวิจัย

1) ขอบเขตของพื้นที่

(1.1) เขตที่ตั้งจังหวัดแพร่

จังหวัดแพร่เป็นจังหวัดหนึ่งใน 17 จังหวัดภาคเหนือ ของประเทศไทย ตั้งอยู่ทาง ภาคเหนือตอนบน ฝั่งแม่น้ำยม อยู่ระหว่างเส้นรุ้งเหนือที่ 14.70 ถึง 18.44 องศา กับเส้นแวง ตะวันตกที่ 99.58 ถึง 100.32 องศา อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 155 เมตร อยู่ห่างจาก กรุงเทพมหานคร ตามทางหลวงหมายเลข 11 และ 101 ประมาณ 555 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 6,538.6 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 4,086,625 ไร่ อยู่ติดกับจังหวัดใกล้เคียง ทั้ง 4 ทิศ ได้แก่

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	จังหวัดพะเยาและลำปาง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	จังหวัดน่าน
ทิศใต้	ติดต่อกับ	จังหวัดอุตรดิตถ์และสุโขทัย
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	จังหวัดลำปางและสุโขทัย

(1.2) การคมนาคม

ทางรถยนต์ แพร่อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 551 กิโลเมตร ใช้เส้นทางหลวง หมายเลข 1 แล้วแยกเข้าทางหลวงหมายเลข 11 ที่อำเภอตากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ สู่อำเภอเมืองแพร่โดยผ่าน จังหวัดพิจิตร พิษณุโลก และอุตรดิตถ์

ทางรถโดยสาร บริษัทขนส่ง จำกัด มีรถประจำทางธรรมดาและปรับอากาศ บริการทุกวัน สอบถามรายละเอียดได้ที่ สถานีขนส่งสายเหนือ ถนนกำแพงเพชร 2 โทร. 936-3660, 936-3666 จากตัวจังหวัดแพร่มีรถประจำทางไปจังหวัดใกล้เคียง คือ ลำปาง ลำพูน เชียงใหม่ และ สุโขทัย สอบถามรายละเอียดได้ที่ สถานีขนส่งจังหวัดแพร่ โทร. 054-511800

ทางรถไฟ จากสถานีรถไฟหัวลำโพง มีรถไฟไปยังอำเภอเด่นชัย แล้วต่อรถ ประจำทางเข้าตัวเมืองแพร่ ซึ่งอยู่ห่างจากเด่นชัยประมาณ 20 กิโลเมตร สอบถามรายละเอียดได้ที่ 223-7010, 223-7020

ทางเครื่องบิน บริษัทการบินไทย จำกัด มีเครื่องบินระหว่าง กรุงเทพฯ- จังหวัดแพร่ และระหว่างจังหวัดแพร่-น่าน ติดต่อ โทร. 280-0060, 628-2000 (กรุงเทพฯ) โทร. 054- 511123

(1.3) ประวัติของจังหวัดแพร่

เมืองแพร่ เป็นเมืองเก่าเมืองหนึ่งในภาคเหนือของประเทศไทย ประวัติการสร้างเมือง ไม่มีจารึกในที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ การศึกษาเรื่องราวของเมืองแพร่จึงต้องอาศัยหลักฐาน ของเมืองอื่น เช่น พงศาวดารโยนก ตำนานเมืองเหนือ ตำนาน การสร้างพระธาตุลำปางหลวง และศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราช เป็นต้น ตำนานพระธาตุช่อแฮกล่าวว่า เมืองแพร่มีมาตั้งแต่ สมัยพุทธกาล ตำนานวัดหลวงกล่าวไว้ว่าประมาณ พ.ศ. 1371 พ่อขุนหลวงพล ราชนัดดา แห่งกษัตริย์น่านเจ้าได้อพยพคนไทย (ไทยลื้อ ไทยเขิน) ส่วนหนึ่งจากเมืองเชียงแสน ไชยบุรี และเวียงปางคำลงมาสร้างเมืองบนที่ราบริมฝั่งแม่น้ำยม ชานานนามว่า เมืองพลนคร (เมืองแพร่ ปัจจุบัน) ตำนานสิงหนวัตติกล่าวไว้ว่าเมืองแพร่ เป็นเมือง ที่ปกครองโดยพญาธิบาแห่งแคว้นหริภุญไชย สันนิษฐานว่าเมืองแพร่และเมืองลำพูนเป็นเมือง ที่สร้างขึ้นมาในระยะเวลาใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับหลักศิลาจารึก พ่อขุนรามคำแหง มหาราชหลักที่ 1 ด้านที่ 4 บรรทัดที่ 24 - 25 ซึ่งจารึกไว้ว่า “.. เบื้องตีนนอน รอดเมืองแพล เมืองน่าน เมือง ... เมืองพลัว ฝั่งฝั่งของ เมืองชวา เป็นที่แล้ว ...” ในข้อความนี้ เมืองแพล คือ เมืองแพร่ ศิลาจารึกนี้สร้างขึ้นใน พ.ศ. 1826 จึงเป็น สิ่งที่ยืนยันถึง ความเก่าแก่ ของเมืองแพร่ ว่าตั้งขึ้นมาก่อนเมืองเชียงใหม่และเชื่อว่าเมืองแพร่ได้ก่อตั้งขึ้นแล้วก่อนการตั้งกรุงสุโขทัยเป็น ราชธานี ชื่อเดิมของเมืองแพร่ การก่อตั้งชุมชนหรือบ้านเมืองส่วนใหญ่ในภาคเหนือมักปรากฏ ชื่อบ้านเมืองนั้นในตำนาน เรื่องเล่า หรือจารึกตลอดจนหลักฐาน เอกสารพื้นเมืองของเมืองนั้น ๆ แต่สำหรับเมืองแพร่นั้น แตกต่างออกไปเนื่องจากไม่มีหลักฐาน ที่เกี่ยวข้อง โดยตรงจึงมีที่มาของ ชื่อเมืองจากหลักฐานอื่นดังนี้ เมืองพล นครพลหรือพลรัฐนคร เป็นชื่อเก่าแก่ดั้งเดิมที่สุดที่พบ

ในตำนานเมืองเหนือ ฉบับโบราณ พ.ศ. 1824 กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า เจ้าเมืองลำปางได้ส่งคน มาติดต่อเจ้านครพล ให้ไปร่วมงาน นมัสการ และฉลองวัดพระธาตุลำปางหลวง และจากตำนาน พระธาตุลำปางหลวงตอนหนึ่งได้กล่าวถึงเจ้าเมืองพลยกกำลังผู้คนไป ชูดาพระบรมสารีริกธาตุ บรรจุไว้ในพระธาตุ แต่ไม่พบ เมื่อศึกษาตำแหน่งที่ตั้งของนครพลตามตำนานดังกล่าว พบว่าคนเมืองแพร่ ปัจจุบัน ชื่อพลนครปรากฏเป็นชื่อวิหารในวัดหลวง ตำบลในเวียงอำเภอเมืองแพร่ โดยเชื่อว่าวัดนี้เป็นวัด ที่สร้างมาพร้อมกับ การสร้างเมืองแพร่และเจ้าเมืองแพร่ให้ความอุปถัมภ์มา ตลอดจนหมดยุค การปกครองโดยเจ้าเมืองโกศัย เป็นชื่อที่ปรากฏ ในพงศาวดารเมืองเงิน ยางเชียงแสน ชื่อนี้ใช้เรียกเมืองแพร่ ในสมัยขอมเรืองอำนาจที่ชื่อเมืองในอาณาจักรล้านนาเปลี่ยน เป็นภาษาบาลีตามความในยุคนั้น เช่น น่านเป็นนันทบุรี ลำพูนเป็น หริภุญไชย ลำปางเป็นเขลางค์นคร เป็นต้น

ชื่อ เวียงโกศัย น่าจะมาจากชื่อดอยที่เป็นที่ตั้งขององค์พระธาตุช่อแฮ ซึ่งเป็นพระธาตุศักดิ์สิทธิ์ คู่บ้านคู่เมืองแพร่ คือ ดอยโกสิยธวัชบรรพต หมายถึง ดอยแห่งผ้าแพร เมืองแพล เป็นชื่อที่ปรากฏ ในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราชหลักที่ 1 ด้านที่ 4 โดยคำว่า แพล น่าจะมาจากศรัทธาของ ชาวเมืองที่มีต่อพระธาตุช่อแฮ หรือช่อแฮที่สร้างขึ้น ภายหลังจากการสร้างเมืองต่อมา จึงได้เรียกชื่อ เมืองของตนว่า เมืองแพล และได้กลายเสียงเป็นเมืองแพร่ปัจจุบัน

(1.4) ลักษณะของการประกอบอาชีพเกษตรของประชากร

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประกอบไปด้วยป่าไม้ ส่วนใหญ่เป็นป่าเบญจพรรณ ป่าดิบ และป่าเต็งรัง ไม้ยืนต้นที่สำคัญ ได้แก่ ไม้สัก ประดู่ แดง รัง เป็นต้น รวมถึงแร่ธาตุได้แก่ โดโลไมท์ หินปูน และแบไรต์

ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ทั้งจังหวัด ราคาตลาดปี 2542 มีมูลค่า 12,946 ล้านบาท เป็นสาขาเกษตรกรรมมูลค่า 2,598 ล้านบาท หรือร้อยละ 20.07 รายได้เฉลี่ยของประชากร 25,334 บาท/คนปี เป็นอันดับที่ 17 ของภาคเหนือ และ 63 ของประเทศ

พื้นที่การเกษตร มีพื้นที่ประมาณ 758,098 ไร่ แยกเป็นพื้นที่นา 314,423 พื้นที่พืชไร่ 258,071 ไร่ พื้นที่ไม้ผล 117,350 ไร่ พื้นที่พืชผักและอื่น ๆ 68,254 ไร่

ปริมาณน้ำฝนของจังหวัดแพร่ ระหว่างปี 2540-2545 จะอยู่ในช่วง 1,104.7 มิลลิเมตร ถึง 1,461.5 มิลลิเมตร ฝนตกมากที่สุดในปี 2544 วัดได้ 1,461.5 มิลลิเมตร จำนวนวันที่ฝนตก 118 วัน ส่วนฝนตกน้อยที่สุดในปี 2543 วัดได้ 1,035.0 จำนวนวันที่ฝนตก 137 วัน

(1.5) พื้นที่ป่าไม้จังหวัดแพร่

จังหวัดแพร่มีพื้นที่ป่าทั้งหมดประมาณ 2,976,888 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 72.30 ของเนื้อที่จังหวัด คงเหลือสภาพป่าที่เหลืออยู่ 2,810,975 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 69.38 ของพื้นที่จังหวัด เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2538 จำนวน 542,255.31 ไร่ หรือ 867.61 ตารางกิโลเมตร มีการจำแนกเขตการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดินป่าไม้ ออกเป็น 3 เขต คือ

1. ป่าเพื่ออนุรักษ์ (โซน C) เนื้อที่ 1,833,360 ไร่
2. ป่าเพื่อเศรษฐกิจ (โซน E) เนื้อที่ 1,114,803 ไร่ ได้มอบหมายให้ สปก.

นำไปปฏิรูปที่ดิน จำนวน 306,783-1-52 ไร่ ดำเนินการกลับคืนกรมป่าไม้ตามบันทึกตกลงระหว่างกรมป่าไม้ และสปก. ว่าด้วยแนวทางการปฏิบัติในการกันพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติกลับคืนกรมป่าไม้ พ.ศ. 2538 จำนวน 808,019-2-00 ไร่

3. ป่าไม้การเกษตรกรรม (โซน A) เนื้อที่ 28,725 ไร่

2) ขอบเขตของเนื้อหา

(2.1) ศึกษาถึงความต้องการฝึกอบรมด้านวิชาการเกษตรของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 รวม ด้านระบบเกษตร แขนงวิชาด้านพืชศาสตร์ สัตวศาสตร์

(2.2) ศึกษาถึงความต้องการฝึกอบรมด้านวิชาการเกษตรของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 รวม ด้านรูปแบบการดำเนินการฝึกอบรม

(2.3) ศึกษาถึงความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 ที่มีต่ออาชีพเกษตรกรรม

(2.4) จำแนกความต้องการด้านระบบเกษตร แขนงวิชาด้านพืชศาสตร์ แขนงวิชาด้านสัตวศาสตร์ สถานที่ ลักษณะการให้ความรู้ สื่อ ลักษณะของวิทยากร ความคิดเห็นต่ออาชีพเกษตรกรรม และความต้องการฝึกอบรม ของนักเรียนตามตัวแปร จำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ โรงเรียนชั้น แผนการเรียน และอาชีพหลักของครอบครัวของนักเรียน

3) ขอบเขตของประชากร

ขอบเขตของประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4,5 และ 6 ที่เรียนอยู่ในพื้นที่จังหวัดแพร่ จำนวน 19 โรงเรียน จำนวน 7,335 คน ในช่วงเวลาปัจจุบัน

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

1. หลักสูตรการฝึกอบรมที่สร้างขึ้น สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่เยาวชนได้
2. ได้แนวทางในการนำหลักสูตรการฝึกอบรมไปประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน เยาวชน ในพื้นที่ที่แตกต่างกันได้
3. เยาวชนตระหนักและเห็นความสำคัญของอาชีพเกษตรกรรมและสนใจในการประกอบอาชีพเกษตรกรรมเพิ่มมากขึ้น
4. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายสามารถนำกระบวนการการวิจัยดังกล่าวไปส่งเสริม พัฒนา แก้ไขปัญหาในด้านอื่น ๆ ของโรงเรียนและชุมชน
5. สามารถยืนยันความเกี่ยวพันของมหาวิทยาลัยแม่โจ้กับสังคมเกษตรกรรมของประเทศไทย

6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนา บทบาทของเยาวชนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
7. ส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับสังคมท้องถิ่นในอีกทางหนึ่ง เพื่อเป้าหมายของการสร้างประชาสังคมที่เข้มแข็ง